

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/169/2025
Identifikačné číslo spisu: 1424210446
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1424210446.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore navrhovateľky mal. Q. N., narodenej XX. R. XXXX, H., E.. Š.W. XXX/XX, zastúpenej zákonnou zástupkyňou K. H. Z., narodenou XX. O. XXXX, H., E.. Š.W. XXX/XX, zastúpenou advokátkou Mgr. Renátou Dobrovodskou, Bratislava, Rožňavská 22, proti odporcovi K. K. N., narodenému XX. O. XXXX, BrO., R. I. XXX/XX, zastúpenému spoločnosťou LOVÁSZ LEGAL s. r. o., Bratislava, Železničarska 18, IČO: 54 626 048, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 27C/88/2024, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 17. júna 2025, sp. zn. 8Co/62/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odporcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV uznesením zo 4.decembra 2024, č. k. 27C/88/2024 - 85 zamietol návrh žalobkyne a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 324 ods. 1, § 325 ods.1, ods. 2 písm. d), § 326, § 328 ods. 1, § 329 ods. 2, ods.3, § 330 ods. 2, § 339 ods. 1 CSP, v spojení s čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR, čl. 26 ods. 1, 2 veta prvá a ods. 4 Ústavy SR, § 11, § 12, § 13 ods.1 Občianskeho zákonníka, § 28 ods.2, § 31 ods. 1, 2 Zákona o rodine a dospel k záveru, že návrhu nie možné vyhovieť. Konštatoval, že maloletá žalobkyňa zastúpená svojou matkou sa domáhala ochrany pred neoprávnenými zásahmi zo strany žalovaného - jej otca, do jej práva na ochranu osobnosti, ktorými malo dôjsť v dôsledku jeho špecifikovaných príspevkov - videí zverejnených na sociálnej sieti Instagram. Mal za to, že v rámci potreby osvedčenia danosti nároku a jeho trvania (ako jedného z predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia) bolo úlohou žalobkyne, aby vymedzila a špecifikovala konkrétne neoprávnené zásahy zo strany žalovaného spôsobilé zasiahnuť do jej osobnosti. Nedostatočne žalobkyňa v návrhu na tento účel "len" poukazovala na úplný prepis zverejnených video-príspevkov žalovaného všeobecne s tvrdením, že šírením informácií o nej dochádza k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Podľa nej žalovaný svojimi príspevkami už vyše roka zverejňuje na sociálnych sieťach informácie o rodinnej situácii, jej zdravotnom stave a bežnom živote a očierňuje jej matku uvádzaním nepravdivých tvrdení, s ktorými má byť často konfrontovaná. Nedala k tomu súhlas a

zverejnené informácie žalovaným sa výrazným spôsobom dotýkajú jej života, keď sa informácie o nej sprístupňujú aj osobám, s ktorými žalobkyňa prichádza do každodenného kontaktu, v dôsledku čoho došlo k závažnému neoprávnenému zásahu do jej ľudskej dôstojnosti, jej cti a bola závažným spôsobom znížená jej vážnosť v spoločnosti. Dospel k záveru, že uvedené nezodpovedá potrebe riadneho opísania závažného neoprávneného zásahu, ktorému sa má poskytnúť ochrana formou špeciálneho inštitútu neodkladného opatrenia (navyše konzumujúceho vec samú v zmysle § 330 ods. 2 CSP). Žalobkyňa nijako v návrhu ani neosvedčovala neprimeranosť a nezákonnosť konania žalovaného. Z obsahu daných príspevkov je zrejmé, že žalovaný predovšetkým informuje o priebehu konaní a sporoch s matkou žalovanej (jeho bývalou manželkou), pričom spomína tiež samotnú maloletú ("dcérka"). Pokiaľ má v tomto ohľade dochádzať k nejakému neoprávnenému excesu, bolo na žalobkyňu, aby konkrétne vymedzila, ktoré zverejnené informácie považuje za neoprávnený zásah spôsobilý zasiahnuť do jej osobnostných práv (fyzickej, psychickej či morálnej integrity), tiež riadne špecifikovať zodpovedajúcu ujmu a jej intenzitu. K tomu v jej návrhu nedošlo a žalobkyňa tak neosvedčila existenciu závažného neoprávneného zásahu. Žalovaný ako otec má právo na primerané zverejňovanie informácií o svojom rodinnom živote a dcére. Akékoľvek použitie informácií zo súkromného života dcéry nemožno automaticky označiť za rozporné s jej osobnostnými záujmami. Pokiaľ v návrhu len vo všeobecnosti typovo uvádzala, že takýmito zásahmi majú byť informácie: "osobné údaje, fotografie, zdravotný stav, ako aj informácie o prebiehajúcich súdnych konaniach", takémuto širokému vymedzeniu nemožno priznať úspech. Poukázal na to, že z obsahu príspevkov vyplýva, že použité informácie o maloletej majú povahu doplnkových resp. sprievodných informácií popri informáciách o tvrdenom neoprávnenom konaní jej matky, ktoré sú zjavným účelom zverejnených príspevkov. To platí aj vo vzťahu k vzájomným súdnym konaniam rodičov a trestnému oznámeniu matky o podozrení sexuálneho zneužívania otcom či informáciám o zdravotnom stave. Aj v týchto žalovaných primárne informuje o konaní matky ako účelovom postupe (pri nerešpektovaní jeho určeného styku s maloletou, žiadanej prehliadke maloletej u lekárky, podaní trestného oznámenia) so snahou o jeho poškodenie a celkovo majú charakter jeho obrany. Žalovaným uvádzaný rozsah zverejnených údajov o maloletej sa javí ako nevyhnutný rozsah pre vytvorenie kontextu opísaného postupu matky. Žalovaný samostatne cielene neprezentuje údaje o žalobkyňu, nevyjadruje sa o nej negatívnym spôsobom, nesústreďuje sa na odhaľovanie jej osobných údajov a zdravotného stavu. Nebolo osvedčené, že dané príspevky by boli spôsobilé narušiť alebo ohroziť osobnostné práva maloletej žalobkyne do takej miery, aby bol potrebný neodkladný navrhovaný súdny zásah do slobody prejavu žalovaného. Za nepostačujúce a nepodložené považoval tiež tvrdenia žalobkyne vo vzťahu k ujme na osobnostných právach. Žalobkyňa relevantne nerozvíjala jej tvrdenia o spôsobenej ujme, resp. vôbec to, aká ujma a zneváženie by jej malo hroziť. Za takúto ujmu nemožno považovať samotné zverejnenie príspevkov, ktoré ako poukazuje žalobkyňa vytvára "digitálnu stopu". To by totiž neprípustne zahŕňalo vlastne zverejnenie akejkoľvek informácie (rodiča o svojom dieťaťu) vo verejnom priestore. Dôvodným v tomto ohľade nemôže byť len žalobkyňou opakovane poukazovaná verejná povaha príspevkov, a teda, že k nej (ako len všeobecne uvádza) majú prístup aj osoby, s ktorými je v kontakte - napr. osoby v materskej škole a jej kamaráti. Keď teda tvrdí, že dané zverejňovanie príspevkov žalovaného je "spôsobilé privodiť jej ujmu na právach, a to zásah práva na ochranu občianskej cti, súkromia, mena, ľudskej dôstojnosti a prejavov osobnej povahy", nijako nevysvetlila, aký vážny dosah majú alebo objektívne môžu mať jednotlivé konkrétne vyjadrenia žalovaného resp. prípadné nepriaznivé dôsledky na jej osobnú integritu. Dôvodnými v danom prípade zastúpenia matkou nemôžu byť bez ďalšieho ani tvrdenia o nesúhlase žalobkyne (aktuálne vo veku 5 rokov) so zverejnením, keď tieto možno v kontexte vzťahov rodičov vnímať ako účelové vyjadrenia matky vo svoj prospech. V danom prípade nebola splnená ani podmienka osvedčenia potreby neodkladnej úpravy pomerov strán sporu. V návrhu žalobkyňa potrebu neodkladnej úpravy pomerov zdôvodňovala tým, že ako maloletá požíva zvýšenú právnu ochranu, poukazujúc všeobecne na najlepší záujem dieťaťa. Tieto skutočnosti však bez iných významných okolností nemôžu mať relevanciu. Prijatie tejto argumentácie by viedlo k absurdnému dôsledku, kedy by podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia akýmkoľvek maloletým znamenalo vždy automatický záver o potrebe okamžitej úpravy pomerov strán. Pokiaľ v ďalšom svojom vyjadrení k bezprostrednej hrozbe dopĺňala, že bez zásahu súdu bude žalovaný naďalej zverejňovať príspevky, čo sám avizuje, ani to nemá opodstatnenie, keďže žalobkyňa neosvedčila neoprávnenosť tvrdených zásahov. Pri skúmaní neodkladnosti je nutné dať do pozornosti aj veľký časový odstup od zverejnenia predmetných príspevkov od podania samotného

návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia - príspevky označené v návrhu boli zverejnené v rozmedzí od 03.07.2023 do 02.09.2024. Žalobkyňa neosvedčila naliehavosť na zásahu súdu formou výnimočného prostriedku neodkladného opatrenia, netvrdila hrozbu vážnej či nenahraditeľnej hrozby. V tom ohľade sa obmedzila len opätovne na verejnú povahu príspevkov a skutočnosť, že ide o maloletú osobu. Navrhované neodkladné opatrenie by predstavovalo neprímeraný zásah do práv žalovaného, keď žalobkyňa neosvedčila, že bez navrhovanej úpravy pomerov by jej hrozila ťažko napravitelná, či vôbec nejaká zodpovedajúca ujma. Nariadenie daného neodkladného opatrenia spočívajúceho v povinnosti odstránenia špecifikovaných príspevkov (II. výrok petitu) a zdržania sa určených informácií o maloletej (I. výrok petitu), by bolo v rozpore s princípom proporcionality. Čo sa týka samotného zdržovacieho nároku široko koncipovaného na informácie všeobecne zverejňovania podobizne žalobkyne, jej osobných údajov, zdravotného stavu a informácií o prebiehajúcich súdnych konaniach týkajúcich sa žalobkyne, ako aj všetkých informácií týkajúcich sa súkromia žalobkyne, a to najmä na sociálnej sieti Instagram), mal za to, že je zjavne neprímeraným. Vyhovenie návrhu v tejto časti by neprípustne znamenalo uloženie zákazu žalovanému ako otcovi žalobkyne verejne šíriť akékoľvek informácie týkajúce sa súkromia svojej dcéry, aj tie ktoré sú kladné, resp. ktoré sa nedotýkajú žiadneho negatívneho prvku v jej súkromnom živote. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na vydanie neodkladného opatrenia, a preto návrh žalobkyne v zmysle § 328 ods. 1 CSP zamietol. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 257 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľky uznesením zo 17. júna 2025, sp. zn. 8Co/62/2025 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému proti žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, bol toho názoru, že v prejednávanej príhode navrhovateľka neosvedčila reálnu hrozbu ujmy, na odstránenie ktorej ako jediný prostriedok môže slúžiť navrhované neodkladné opatrenie. Bol názoru, že v danom prípade majú právo udeľovať súhlas na zverejňovanie podobizne maloletej žalobkyne a informácií z jej súkromného života obaja rodičia ako jej zákonní zástupcovia, pričom je nepochybné, že udelenie súhlasu v takomto prípade nie je bežnou záležitosťou týkajúcou sa uspokojovania každodenných potrieb maloletej a preto pokiaľ sa rodičia maloletej žalobkyne nevedia dohodnúť o tejto podstatnej záležitosti súvisiacej s výkonom ich rodičovských práv, je potrebné, aby o udelení súhlasu a jeho rozsahu rozhodol na návrh niektorého z rodičov súd v Civilnom mimosporovom konaní so zreteľom na najlepší záujem žalobkyne ako maloletého dieťaťa. Odvolací súd zastával názor, že súdu konajúcemu v tomto Civilnom sporovom konaní neprináleží vyriešiť si túto otázku spadajúcu do rodinnoprávnej agendy ani ako predbežnú. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepovažoval za osvedčené, že fotografie a príspevky žalovaného týkajúce sa maloletej žalobkyne boli zverejňované bez jej kvalifikovaného súhlasu a žalobkyňa tak neosvedčila, že k uverejňovaniu jej podobizny a informácií z jej súkromia jej otcom ako zákonným zástupcom došlo bez jej súhlasu a preto nemožno považovať za spoľahlivo osvedčené ani to, že došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv. Pokiaľ ide o vecnú argumentáciu žalobkyne, odvolací súd považoval za opodstatnené jej tvrdenie, že na základe uverejnených fotografií a obsahu príspevkov je objektívne identifikovateľná. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že príspevky uverejňované žalovaným obsahujú aj dôverné, vysoko citlivé a intímne informácie týkajúce sa dôvodov, pre ktoré žalobkyňa navštívila lekára (pediater, gynekológ) či psychológa, ako aj chúlостivé informácie o podozrení jej matky na jej sexuálne zneužívanie. Podľa názoru odvolacieho súdu až takéto intímne detaily týkajúce sa zdravia žalobkyne nebolo nevyhnutne potrebné zverejniť, pokiaľ žalovaný chcel verejne prezentovať spoločensky prínosnú tému. Pokiaľ teda ide o informácie týkajúce sa lekárskeho a psychologického vyšetrenia maloletej a informácie o tvrdeniach jej matky o jej údajnom sexuálnom zneužití, možno konštatovať, že tieto by ju mohli v budúcnosti vystaviť posmechu, zahanbeniu a poníženiu a negatívne ovplyvniť jej zdravý duševný a fyzický vývoj. V tomto smere sa však odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňou požadovaný zákaz zverejňovania akýchkoľvek informácií o jej zdravotnom stave je neprímeraný, pokiaľ by sa mal týkať napr. aj informovania rodiča o bežných detských ochoreniach ako napr. v danom prípade o zapálených očiach. Z uvedených dôvodov ani odvolací súd nepovažoval za opodstatnené uložiť žalovanému absolútny zákaz informovania o zdravotnom stave žalobkyne tak výnimočným nástrojom súdnej ochrany akým je neodkladné opatrenie. Ostatné informácie zo súkromného života žalobkyne, vrátane informácií o prebiehajúcich súdnych konaniach medzi jej rodičmi, zhodne so súdom prvej inštancie považoval

odvolací súd za nevyhnutne potrebné pre dosiahnutie účelu, pre ktorý žalovaný založil svoj instagramový profil. Prvoradým účelom verejnej prezentácie informácií z rodinného života žalovaným totiž bolo na základe vlastných osobných skúseností s porušovaním jeho rodičovských práv slúžiť verejnosti poskytnutím rady rodičom v obdobnej životnej situácii ako najlepšie a efektívne postupovať pred súdmi a aké zákonné nástroje uplatniť pri zabezpečení práv a právom chránených záujmov rodiča. Súhlasil so súdom prvej inštancie, že informácie týkajúce sa súkromia maloletej boli len doplnkové, resp. sprievodné v kontexte informácií týkajúcich sa porušovania rodičovských práv žalovaného konaním matky žalobkyne a žalovaný primárne informuje o priebehu konaní a sporoch s matkou žalobkyne. Odvolací súd mal za to, že fotografie zobrazujúce žalobkyňu neboli žalovaným uverejňované nad mieru akou obvykle prezentujú iní rodičia svoje deti na sociálnych sieťach. Zhodne s názorom súdu prvej inštancie odvolací súd konštatoval, že nedošlo zo strany žalovaného v tomto ohľade k žiadnemu excesu. Odvolací súd považoval za potrebné vziať na zreteľ i to, že žalovaný nie je aktívnym zverejňovateľom súkromia a fotografií žalobkyne, jeho profil nie na to primárne zameraný. Žalovaný nadmerne nezdieľal informácie zo súkromia žalobkyne tak, že by bolo možné usudzovať na jeho rizikové správanie v online priestore spôsobilé ohroziť bezpečnosť žalobkyne. Vzhľadom na ich obsah, rozsah a účel nemožno usudzovať na ich prípadné zneužitie v online priestore. Navyše by bolo neprimeraným zásahom do práv žalovaného ako rodiča zakázať mu uverejňovať akékoľvek informácie týkajúce sa súkromia žalobkyne a fotografie s maloletou dcérou, ktorej život je súčasťou jeho súkromného života. Odvolací súd dal za pravdu žalovanému, že informovanie o priebehu súdnych sporov je vecné, príspevky sú založené na objektívnych faktoch, žalovaný sa zdržiava akýchkoľvek difamačných, útočných či osočujúcich hodnotiacich úsudkov, či svojvoľného komentovania maloletej či matky. Rovnako sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že videá stručne, jasne a vecne reflektujú priebeh súdneho sporu, ktorý je vedený medzi ním a matkou o úpravu rodičovských práv a povinností, tieto konania svojou povahou sú civilné konania, ktoré sú verejné. Žalovaný nie je v tomto smere viazaný zákonom stanovenou povinnosťou mlčanlivosti. V posudzovanej veci nemožno prijať záver, že by zo strany žalovaného išlo o podceňovanie rizík spojených s uverejňovaním podobizní jeho dcéry a jej súkromia, alebo o neuvážené správanie sa v online priestore na sociálnych sieťach, ktoré by zakladalo dôvod pre mimoriadnu reguláciu zo strany súdnej moci vo forme nariadenia neodkladného opatrenia. Odvolací súd dospel k záveru, že tak širokým vymedzením zákazu uverejňovania informácií o žalobkyňi jej otcom a jej podobizni, ako aj odstránením celých príspevkoch, teda de facto celého instagramového profilu, by nebola zachovaná primeranosť (proporcionalita) a došlo by tým k zásahu do práv a oprávnených záujmov žalovaného, keď preventívny zásah do slobody prejavu spočívajúci v zákaze určitým spôsobom sa vyjadrovať, môže byť len krajným prostriedkom ochrany osobnostných práv a preto absolútny zákaz vyjadrovania sa prichádza do úvahy len v závažných prípadoch, v ktorých iný prostriedok by nebol spôsobilý nastoliť spravodlivú rovnováhu medzi ochranou práva na slobodu prejavu a ochranou práva na súkromie. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 257 CSP.

3 . Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala navrhovateľka (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď mala za to, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietala nepresvedčivosť odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií a ich vnútornú rozpornosť. Nesúhlasila s odvolacím súdom, ktorý zaujal stanovisko, že súdu v civilnom sporovom konaní neprináleží riešiť otázku súhlasu rodičov ani ako predbežnú a tento názor považovala za nesprávny, keď bola názoru, že súd v sporovom konaní musí posúdiť, či zásah do osobnostných práv nastal, čo zahŕňa aj skúmanie, či existoval platný právny základ. Poukázala na skutočnosť, že matka žalobkyne nikdy nesúhlasila so zverejňovaním fotografií maloletej na sociálnych sieťach a takýto prístup hodnotila ako nezodpovedajúci princípu efektívnej ochrany práv, pretože súdy rezignovali na svoju povinnosť poskytnúť účinnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Uviedla, že ak odvolací súd konštatoval, že odporca neopodstatnene zverejnil intímne a citlivé informácie o maloletom dieťati, de facto uznal existenciu zásahu do osobnostných práv navrhovateľky. Namietala, že argument odvolacieho súdu, že rodičia „bežne“ zdieľajú zdravotné informácie na sociálnych sieťach je neprimerane zovšeobecňujúci a nesleduje povinnosť diferencovať medzi citlivosťou informácií. Názor súdov nižších inštancií, ktoré odmietli uložiť absolútny zákaz zverejňovania zdravotných údajov, keďže by sa mohol týkať aj „banálnych chorôb“ považovala za sporný s tým, že absolútna negácia požiadavky

navrhovateľky tak pôsobí formalisticky a znamená odopretie ochrany aj vo vzťahu k závažným zásahom. Výtkla odvolaciemu súdu, že uprednostnil slobodu prejavu rodiča pred ochranou súkromia dieťaťa, pričom sa dostatočne nezaoberal možnými negatívnymi dôsledkami zverejňovania detailov zo života navrhovateľky. Bola názoru, že odvolací súd uznal legitímny cieľ odporcu, avšak nesprávne vyhodnotil proporcionalitu zásahu, keď sloboda prejavu rodiča nemôže ísť na úkor dôstojnosti, súkromia a psychického vývoja maloletého dieťaťa. Namietala nesprávne vyváženie dvoch práv - rodič má právo na súkromný a rodinný život, ale dieťa má právo na ochranu súkromia, dôstojnosti a bezpečia a odvolací súd tak arbitrárne a nedostatočne posúdil riziká pre maloletú navrhovateľku a nesprávne vyvážil právo rodiča na slobodu prejavu a súkromie s právom dieťaťa na ochranu osobnosti. Uviedla, že informovanie o priebehu konania nemusí byť difamačné, ale môže byť zbytočne invazívne do súkromia dieťaťa a odvolací súd sa uspokojil s tým, že odporca neútočil ani neosočoval, no už nekonfrontoval otázku, či bolo vôbec v najlepšom záujme dieťaťa, aby verejnosť poznala priebehu sporov medzi jeho rodičmi. Považovala za chybný záver odvolacieho súdu, že nebolo preukázané „bezprostredné ohrozenie“ duševného a telesného vývoja dieťaťa - navrhovateľky, nakoľko v konaniach týkajúcich sa maloletých sa neuplatňuje štandard bezprostredného ohrozenia, ale princíp preventívnej ochrany a najlepšieho záujmu dieťaťa a ak existuje hoci len reálne riziko stigmatizácie, zahanbenia či psychickej ujmy, súd má povinnosť zasiahnuť ex ante. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Odporca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) /ďalej aj len „najvyšší súd“/ po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastníčka konania zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

11. Najvyšší súd nespochybňuje, že rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej môže byť - za istých predpokladov - tiež uznesenie odvolacieho súdu. O také rozhodnutie ide v prípade uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého nebola podaná naväzujúca žaloba (teda návrh na určité rozhodnutie vo veci samej). K tomu záveru dospel najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že „rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu“. Výpočet prípadov, v ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je rozhodnutím vo veci samej, podal obdobným spôsobom najvyšší súd tiež v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/157/2017, 5Obdo/76/2016. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že tieto právne náhľady sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458).

12. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu.

13. Navrhovateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pričom namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a tiež to, že odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku riadne nevysporiadal s podstatnou odvolacou námietkou o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, že súdu v civilnom sporovom konaní neprináleží riešiť otázku súhlasu rodičov ani ako predbežnú otázku.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

17. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

18. Pokiaľ ide o namiatanú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a vytýkanú absenciu reakcie na odvolacie námietky navrhovateľky zo strany odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

19. Ako už bolo uvedené do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

20. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

21. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá však právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018).

22. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

23. V predmetnej veci sú podľa odvolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozhodnutia súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Inak povedané za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

23.1. V posudzovanom prípade teda obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval (a ktorých rozbor prezentoval) a z ktorých vyvodil svoje právne závery, že navrhovateľka neosvedčila, že k uverejňovaniu jej podobizní a informácií z jej súkromia jej otcom ako zákonným zástupcom došlo bez jej súhlasu a preto nemožno považovať za spoľahlivo osvedčené ani to, že došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv. Okolnosti, ktoré odvolací súd viedli k predmetnému právnemu záveru zdôvodnil ďalej tak, že konštatoval, že informácie týkajúce sa súkromia maloletej boli len doplnkové, resp. sprievodné v kontexte informácií týkajúcich sa porušovania rodičovských práv odporcu konaním matky navrhovateľky a odporca primárne informuje o priebehu konaní a sporoch s matkou navrhovateľky. Odvolací súd ďalej uviedol, že videá stručne, jasne a vecne reflektujú priebeh súdneho sporu, ktorý je vedený medzi odporcom a matkou o úpravu rodičovských práv a povinností a tieto konania svojou povahou sú civilné konania, ktoré sú verejné a odporca nie je v tomto smere viazaný zákonom stanovenou povinnosťou mlčanlivosti. Odvolací súd vyvodil záver, že nezistil, že by zo strany odporcu išlo o podceňovanie rizík spojených s uverejňovaním podobizní jeho dcéry a jej súkromia, alebo o neuvážené správanie sa v online priestore na sociálnych sieťach, ktoré by zakladalo dôvod pre mimoriadnu reguláciu zo strany súdnej moci vo forme nariadenia neodkladného opatrenia. Odvolací súd dospel k záveru, že tak širokým vymedzením zákazu uverejňovania informácií o navrhovateľke jej otcom a jej podobizní, ako aj odstránením celých príspevkoch, teda de facto celého instagramového profilu, by nebola zachovaná primeranosť (proporcionalita) a došlo by tým k zásahu do práv a oprávnených

záujmov odporcu, keď preventívny zásah do slobody prejavu spočívajúci v zákaze určitým spôsobom sa vyjadrovať, môže byť len krajným prostriedkom ochrany osobnostných práv a preto absolútny zákaz vyjadrovania sa prichádza do úvahy len v závažných prípadoch, v ktorých iný prostriedok by nebol spôsobilý nastoliť spravodlivú rovnováhu medzi ochranou práva na slobodu prejavu a ochranou práva na súkromie. Odvolací súd uzavrel, že navrhovateľka neosvedčila reálnu hrozbu ujmy, na odstránenie ktorej ako jediný prostriedok môže slúžiť navrhované neodkladné opatrenie. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, vrátane tých, na ktoré navrhovateľka poukazovala aj v rámci dovolacích námietok a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti a tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

24. Dovolací súd záverom považuje za vhodné zopakovať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

25. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné, preto ho podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné odmietol.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.